

HANA MILITKÁ

13 POVÍDEK 9

PRO KLUB KNIHOMOLŮ

Hana Militká

13 povídek pro Klub knihomolů 9

Světlo

Pomalů se řeří. Brzy přijdou Vánoce. Nedávno nás mořilo nezvyklé horko letošního léta. Vedra byla příliš vysoká a dlouhá. Málókdo si liboval.

Starší muž se zamyslel. Vzpomněl si na nepříjemný okamžik, kdy se příliš potil. Nečekaně se lekl. Pár vteřin mu trvalo, než si uvědomil, že ho oslňuje prudké světlo. Patrně silná baterka. Zapomněl, že si před chvílí sundal rukavice.

„Sakra! Vedra jsou hrozná. Dávno se mělo ochladit. Letošní léto nepřije práci,“ zamumlal. Levačkou si začlonil oči. Trochu

zavrával. Ani si neuvědomil, že se opřel o psací stůl. Nevšiml si, že mu ukáplu i pár kapek potu z obličeje.

„Promiň, Venouši.“

„Co blbneš, Máňo?“

„Včera ses v hospodě vytahoval, že tě nic nevyleká. A vida, právě ses lekl, div jsi neupadl.“

„Nekecej nesmysly!“ zasyčel. „Co tady svítíš? Musíš se vyznat potmě. Někdo si všimne a jsme v háji.“

„Potmě nic nevidím. Nevěděla jsem, kde tě najdu. Nemůžu mluvit nahlas ani svítit. K čemu mne tady vlastně potřebuješ?“

„Přece abys hlídala! Co na tom nechápeš?“

„Mám hlídat tebe nebo koho?“

„Proboha! Ty máš ale vedení. Hlídej mne! Vlastně hlídej, aby sem někdo nevrazil. Asi z tebe blbnu.“

„Jasně...“

„Jaký jasně? Co si to dovoluješ?“

„Souhlasím, že mám hlídat. Jen nevím, co bych dělala, kdyby sem někdo přišel...“

„No co! Musela bys ho zabavit a upozornit mne. Hodil bych sebou. U tebe nic nenajdou a nemůžou tě žalovat!“

„Žalovat? To nemyslíš vážně!“ rozhořčila se. „A jak můžeš vědět, že u mne nic nenajdou?“ prohlásila vyzývavě.

„No jak? Máš hlídat a ne krást.“

„My přece nekrademe. Říkal jsi, že jen vezmeme, co je naše.“

„Jistě.“

„No tak je všechno v pořádku.“

„Co jako myslíš?“

„Podívej, nechtěla jsem ti nic říkat. Vím, že se snadno rozrušíš.“

„Koukej to vysypat, nemáme na to celý den. Kromě toho je noc. Navíc pekelné vedro.“

„Nemám skoro co říkat. Ten blbeček, co má narvané kapsy prachama po tátovi, jak jsi říkal, mě totiž připravil o panenství.“

„Vy se znáte od školky?“ zalapal po dechu Venouš.

„Co blbneš? Od jaké školky?“

„No, vysvětlíme si to doma. A co z toho vyplývá?“

„Vzala jsem si pár věcí, které mi trochu vynahradí mou újmu.“

„Ty teda dokážeš básnit. Hlavně nezdržuj. Malinko mi na tu kasu posviť.“

„Najednou se ti hodím, co?“

„Drž hubu a poslouchej, jestli někdo nejde.“

Chvíli se mořil s tresorem.

„Nějak ti to nejde. Říkal jsi, že to umíš jedna dvě.“

„Pst! Neslyšela jsi něco?“ sykl sotva slyšitelně.

„Ne...“ zaposlouchala se.

Uslyšeli zvuk prudce otevíraných dveří. Po celé místnosti se rozlilo světlo.

„Co tady děláte?“ vykřikl muž středních let. Zalapal po dechu a vykoktal: „Jé, čau Vášo, co tady děláš?“

„Coby, kradu, ty vole!“ zuřil Váša. Ohnal se po vetřelci, kterému byt patřil. Jen omylem trefil Máňu tak prudce do spánku, že se skácela jako špalek. Oba muži strnuli.

„Musíme vypadnout,“ procedil mezi zuby údajný majitel bytu.

„Ale co bude s Máňou?“ ozval se sklesle Váša.

„Kašli na ni, sousedi budou na nohou, musíme zmizet. Jdi někam, kde tě znají, aby ti potvrdili alibi,“ špitl ještě muž středních let a zmizel.

„Ty tady nebydlíš?“ udiveně za ním volal Váša. Všiml si, že se dveře sousedů otevírají. Utekl po vzoru známého.

Za pár dní u něho zvonili dva policisté.

„Pan Václav Noha?“ zeptal se starší z nich.

Venouš přikývl.

Vyšetřujeme smrt paní Marie Pokleslé. Co nám k tomu můžete říct?“

„Nic.“

„To je trochu málo. Pokud je nám známo, byla vaší přítelkyní.“

„No, takhle bych to zrovna nenazval.“

„A jak tedy?“

„Znal jsem ji od vidění.“

„Aha. Vážený pane Noho, musíte jít s námi kvůli výslechu.“

„Vážně nic nevím.“

„Všechno nám povíte až na stanici.“

Velmi neochotně se Váša vydal s nimi.

Trhl sebou a rozhlédl se kolem. Jeho cela byl malá a odpudivá.

„Klika, že jsem tady sám. Zatím... Ale pět let jsem si nezasloužil. Náhodou jsem tam zanechal otisk ruky a prý nějaké kapky. Kdoví, kde se tam vzali. Přitom jsem nic neukradl. Hodili mi na krk Máňu. Prý můžu za její smrt. Neměla se tam plést. Pryč od ženských.“